

La Caritat d'Olot celebra el seu primer centenari de servei benèfic

Promoguda pel doctor Candi Agustí, la institució s'ha reconvertit en geriàtric i centre de dia

Ho commemora avui amb un llibre i un documental

La primera junta.

Alexandre Cuéllar Bassols (Olot 1913-2006) destacava al llibre del 75è aniversari de La Caritat d'Olot "la infatigable feina que s'ha fet per crear –i mantenir després– una entitat benèfica com ha estat sempre La Caritat. Només la generositat de molts olotins –la majoria anònima– amb els seus donatius, ha fet possible el manteniment del centre, que en certs moments ha viscut una vida precària". Ara l'entitat compleix 100 anys i l'afirmació de Cuéllar és ben vigent, i més, després dels desgraciats fets que ha patit.

Va néixer el 1914 promoguda pel doctor Candi Agustí per atendre

els pobres i captaires, més endavant va oferir el servei de guarderia d'infants i va acollir transeünts i, cap als anys 80 del segle passat, es va convertir en residència geriàtrica. En aquesta línia històrica, cal fer una menció especial de les monges de Sant Vicenç de Paül, les Filles de la Caritat, que van estar al capdavant de la institució quasi des del principi, el 1917, fins al 2007. La Caritat ha anat adequant les instal·lacions. El 2005 va inaugurar les obres més importants i el 2007, les definitives.

La Caritat, però, té moltes històries personals, de fet, tantes com persones hi han residit i treballat o que hi han estat vinculades d'alguna manera –moltes de manera anònima–. "Serà casa meva per sempre", diu la Irene Font, que fa 52 anys que hi viu. I hi afegeix, amb relació als professionals que els atenen: "Tenen molta paciència i ens animen." I és que el conjunt de professionals és l'altre dels principals actius de la institució, dirigida ara per Joan Sala i regida per un patronat d'una fundació. "Sempre em diuen queestic guapo. Ara, me'n faig el càrrec, que volem molta paciència", diu Josep Maria Prat. "Marxes de casa i no saps què t'espera. Menjo més bé que a casa... escudella d'arròs i fideus, com feia la mare", hi afegeix Miracle Artigas. "La Caritat és com una casa normal", sentenciava.

Aquestes i moltes altres vivències es recullen en un documental creat per Marc Planagumà després d'hores i hores de converses amb els residents. Aquest documental s'ha editat per commemorar el centenari. A més, La Caritat ha presentat el llibre de l'historiador olotí Joan Barnadas Centenari de La Caritat.

Històricament, la Caritat ha prestat els serveis que la xarxa ordinària no cobria. El futur implica, en aquest sentit, consolidar el centre de dia i intentar donar resposta a les necessitats no cobertes per la xarxa social. Sigui com sigui, l'esperit és el mateix i, com diu la Irene Font, "La Caritat serà casa meva, per sempre", la de tots els qui hi han passat, hi són, i hi passaran.

Publicat a:

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/744237-la-caritat-dolot-celebra-el-seu-primer-centenari-de->

servei-benefic.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesSocietat&utm_source=rss&utm_medium=mesSocietat&utm_campaign=rss